

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXX. — Wydana i rozesłana dnia 1. października 1900.

Treść: (M 164—166.) 164. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gminy miejscowości Kluczowa do okręgu Sądu powiatowego trzebickiego w Morawie. — 165. Rozporządzenie, dotyczące się należytości woźnych sądowych z powodu tych podróży i kursów służbowych, do których nie stosują się postanowienia rozporządzenia z dnia 22. sierpnia 1899. — 166. Rozporządzenie, dotyczące się nieprzyjmowania monet złotych państwa niemieckiego po 5 marek przy pohorze cl.

164.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 20. września 1900,

dotyczące się przyłączenia gminy miejscowości Kluczowa do okręgu Sądu powiatowego trzebickiego w Morawie.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, a względnie ustawy z dnia 26. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 62, oddziela się gminę miejscowości Kluczów od okręgu Sądu powiatowego hrotowickiego i Sądu obwodowego znojemskiego i przyłącza się ją do okręgu Sądu powiatowego trzebickiego i Sądu obwodowego iglawskiego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 1. stycznia 1901.

Spens r. w.

165.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem skarbu z dnia 20. września 1900,

dotyczące się należytości woźnych sądowych z powodu tych podróży i kursów służbowych, do których nie stosują się postanowienia rozporządzenia z dnia 22. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 162.

Na zasadzie artykułu XXXIV. ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 112, zaprowadzającej Procedurę cywilną, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Z powodu wszelkich podróży i kursów służbowych, które woźni sądowi odbywają a do których nie stosują się postanowienia rozporządzenia z dnia 22. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 162, a więc w szczególności z powodu czasowego przeznaczenia do innych sądów, z powodu przesiedlenia, zarządzonego z urzędu i bez podwyższenia pensji, jakież w przypadkach, gdy woźny towarzyszy urzędnikom wysłanym na komisję, należy się woźnym:

- a) dzienne,
- b) wynagrodzenie kosztów podróży,
- c) przesiedlne,

stosownie do postanowień zawartych w następujących paragrafach.

§. 2.

Dzienne jest to wynagrodzenie ryczałtowe kosztów wyżywienia i według okoliczności noclegu woźnego i wynosi za każdy dzień podróży służbowej, kursu służbowego i czasowego przeznaczenia dwie korony 50 halerzy.

§. 3.

Jeżeli woźny, odbywając podróże służbowe i kursa służbowe, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, wykonywa czynności urzędowe, za które według rozporządzenia z dnia 22. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 162, ma dostawać wyżywne, w takim razie oprócz dziennego należy się mu owo wyżywne.

§. 4.

Wynagrodzenie kosztów podróży jest to zwrót wydatków na przewóz, które woźny poniósł z powodu podróży służbowej albo kursu służbowego; takowe należy się woźnemu stosownie do następujących postanowień:

- a) W takich przypadkach, gdy woźny towarzyszy urzędnikowi wysłanemu na komisję, a temu urzędnikowi dozwolone jest użycie osobnego przyboru przewozowego (wóz, barka), winien woźny korzystać z tegoż samego przyboru i nie ma prawa żądania wynagrodzenia kosztów podróży.
- b) Jeżeli siedziba urzędu jest z celem podróży połączona na całą przestrzeń albo na przestrzeniach częściowych, za pomocą komunikacji służących do przewozu zbiorowego, jak kolej żelazna, elektryczna albo konna, omnibus, parowiec itp., a istniejący plan jazdy dozwala odpowiadającego celowi użycia tych komunikacji i nie zachodzi przypadek wspomniany pod a), należy się woźnemu wynagrodzenie ceny jazdy według taryfy a mianowicie na kolejach według klasy trzeciej, na parowcach według klasy drugiej a na innych komunikacyjach, jeżeli mają podział na klasy, według najniższej klasy. Przy tem należy uwzględnić zniżenia ceny jazdy, o ile istnieją.
- c) Za przestrzenie, do których nie stosuje się ani przypadek wspomniany pod a) ani przypadek wspomniany pod b), ma woźny prawo do żądania wynagrodzenia za drogę po pięć halerzy za każdy kilometer drogi tam i naprzód; jednakowoż przy obliczaniu wynagrodzenia za drogę, nie należy brać w rachubę dróg od stacyj kolej żelaznej albo przystani parowców do miejsca, w którym znajduje się urząd lub cel podróży, jeżeli stacja lub przystań styka się z tem miejscem bezpośrednio.
- d) W razie podróży parowcem, należy się woźnemu w takich przypadkach, gdy parowiec nie przybija do przystani, zwrot kosztów dostania się z lądu na okręt i z okrętu na ląd według taryfy.
- e) W razie czasowego przeznaczenia i w razie przesiedlenia ma woźny prawo do żądania zwrotu opłaty taryfowej kolejowej, parowcowej albo pocztowej za przewóz 25 kilogramów pakunku podróznego, o ile dotyczący zakład komunikacyjny nie przewozi pakunku bezpłatnie, tudzież zwrotu opłat manipulacyjnych i stęplowych połączonych z przewozem pakunku. W razie używania zakładów komunikacyjnych, które stopniują opłaty za przewóz pakunków podług dziesiątek kilogramów a nie przewożą pakunku bezpłatnie, woźny ma prawo żądać zwrotu opłaty za przewóz 30 kilogramów.

§. 5.

Jeżeli woźny przy sposobności podróży służbowych i kursów służbowych, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, wykonywa czynności urzędowe albo kursa w sprawach karnych podlegające opłacie drożnego stosownie do rozporządzenia z dnia 22. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 162, należy

mu się dotyczące drożne tylko za przestrzeń leżącą poza obrębem kierunku podróży.

§. 6.

W razie kursów służbowych w obrębie siedziby urzędu nie można wcale żądać dziennego i wynagrodzenia kosztów podróży, w razie kursów służbowych i podróży służbowych w miejscowościach, które od siedziby urzędowej oddalone są nie więcej jak 3•8 kilometra, można żądać dziennego i wynagrodzenia kosztów podróży tylko pod warunkami ustanowionymi w rozporządzeniu ministeryjnym z dnia 3. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 221.

§. 7.

Przesiedlne dopuszczalne jest tylko w razie przesiedlenia zarządzonego z urzędu i bez podwyższenia pensji i stanowi je ryczałtowe wynagrodzenie za wszystkie wydatki łączące się ze zmianą miejsca służbowego, na których jednak pokrycie nie jest przeznaczone ani dzienne (§. 2) ani wynagrodzenie kosztów podróży (§. 4).

Przesiedlne nie może przenosić ośmiodziestu koron.

Woźny winien wydatki uzasadniające prawo do przesiedlnego wykazać zapomocą rachunku kosztów podróży.

§. 8.

Gdy woźnemu poruczone będzie stale albo czasowo dozorowanie więźniów, natenczas do podróży służbowych i kursów służbowych, które ten woźny odbywać będzie przy dozorowaniu więźniów, stosowane będą przepisy, które zostaną wydane dla służby dozorczej więziennej.

§. 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Böhm r. w.

Spens r. w.

166.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 1. października 1900,

tyczające się nieprzyjmowania monet złotych państwa niemieckiego po 5 marek przy poborze cła.

W porozumieniu z interesowanymi królewskimi węgierskimi Ministerstwami, rozporządza się z częściową zmianą rozporządzenia ministeryjnego z dnia 27. grudnia 1878, Dz. u. p. Nr. 142, co następuje:

Monet złotych państwa niemieckiego po 5 marek (pięciomarkówek) nie wolno począwszy od dnia 1. października 1900, używać do opłacania cła.

Böhm r. w.

Call r. w.